

FlowerPower

Tonny Groen

FlowerPower

Auteursrecht

Tonny Groen
FlowerPower

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Schrijver: Tonny Groen
Coverontwerp: Hobby fotograaf Jan Groen
ISBN: 9789402145915
© 2015, Tonny Groen
Tweede druk 2016
Uitgegeven in eigen beheer
t.groen1976@hotmail.com

1

Met een enorme klap op het apparaatje dat men een wekker noemt, maakte Abby Deeks een einde aan het helse kabaal dat door haar slaapkamer schalde. Kreunend trok ze het dekbed over haar hoofd en wenste dat ze de avond ervoor niet tot middernacht voor de televisie was blijven zitten om een film - die ze al een miljoen keer had gezien - af te kijken. Abby was een 26-jarige zelfstandige vrouw. Ze woonde in een appartement in de gezellige wijk West Village in New York en hoewel het erg krap was, was het van alle benodigdheden voorzien. Abby was gek op de drukte van de stad. Toch genoot ze ook van de stilte in haar appartement. Vooral na een drukke dag in haar bloemenwinkel. De laatste maand - nadat haar bovenbuurvrouw Meggy Wallace bij haar vriend was ingetrokken - dacht Abby er steeds vaker aan om in het appartement boven de bloemenwinkel te trekken. Het stond vanaf het overlijden van haar moeder al leeg. Ze had er geen vreemde huurder in willen hebben. Er waren te veel herinneringen aan het ruime appartement verbonden, waardoor ze het nooit had aangekund als een vreemd persoon daar zijn thuis van zou maken. De nieuwe bewoner van het appartement van Meggy was een dikke oude man. Hij was erg onaardig en als hij de lift had gebruikt stonk deze alsof er een stinkdier in had gezeten. Daarbij had de man zijn televisie altijd zo hard staan, dat zelfs dove Betty van de overkant klaagde dat het best een beetje zachter kon. Met veel tegenzin liet ze haar voeten uit het warme bed glijden. Ze zocht met haar tenen de pantoffeltjes die naast het bed stonden en liet haar voeten er langzaam in glijden. Ze wreef de slaap uit haar ogen en schuifelde in haar fleece pyjama naar het keukentje, dat net genoeg ruimte bood voor een persoon en vulde een schaaltje met yoghurt en cruesli. Het klokje op de magnetron gaf aan dat het 4:00 uur was. Snel at

ze het schaalje leeg, dronk een glas jus d'orange en haastte zich naar haar slaapkamer om zich aan te kleden. 'Verdorie. Waarom ben ik toch altijd zo traag als ik naar de bloemenveiling moet.' Mopperde ze tegen zichzelf via de spiegel. Ze borstelde haar lange blonde haren voor ze het in een staart bijeen bond en probeerde in de spiegel haar rooddoorlopen ogen te negeren. Normaal gesproken vond ze haar groene ogen - waar een vleugje bruin doorheen schemerde - het mooiste deel van haar lichaam. Vandaag zagen ze eruit alsof ze nog lang niet uitgeslapen waren. In de hoop dat het slaapgebrek verborgen kon worden met wat make up, bracht ze een kohl lijntje en mascara aan. Tot slot poetste ze snel haar tanden en vertrok richting de bloemenveiling die om 5:00 uur zou beginnen.

Tevreden over haar aankopen, belde ze om 7:00 uur Gabe Tyler. Gabe werkte nu een jaar bij Abby in de bloemenwinkel en was inmiddels haar steun en toeverlaat. Ze deelden lief en leed, waardoor mensen soms dachten dat ze een stel waren. Abby hoefde ze dan alleen maar op Gabes extravagante kledingstijl te wijzen - waaraan overduidelijk te zien was dat hij op mannen viel - en dan werd er meestal alleen nog wat beschamend geknikt.

'Hey Moppie. Heb je alles wat je wilde?' Klonk Gabe nog wat slaperig.

'Ja. Ik heb zulke prachtige pioenrozen.' Verzuchtte ze. 'En ik heb hele aparte rood witte papegaaien tulpen. Ik denk dat die ook wel goed zullen verkopen.'

'Leuk. Ik ben benieuwd. Hoe ver ben je? Moet ik al met het busje komen of past het in je auto?' Eigenlijk had Abby zelf met het busje naar de veiling willen gaan zodat ze haar aankoop direct naar de winkel had kunnen brengen, maar omdat Gabe z'n auto kapot was - alweer - had hij het busje in gebruik. 'Nou ik heb te veel voor in mijn Golfje, dus ik heb je hier wel nodig.' Gabe lachte luid.

‘Schatje, natuurlijk heb je mij nodig. Waar zou je zijn zonder de lekkerste man van New York?’ Abby lachte en schudde haar hoofd. ‘Ja, waar zou ik zijn? Wie zal het zeggen.’ Giechelde ze. ‘Ik wacht in het restaurant. Kom jij daar naartoe?’

‘On my way, poppie. Ik ben er over een half uurtje.’ Gabe drukte de verbinding weg op het moment dat Abby bij het restaurant aan kwam.

‘Abby?’ Abby vertrok haar gezicht voordat ze zich langzaam omdraaide.

‘Irwin.’ Ze rekte zijn naam lang uit. ‘Dat is lang geleden. Hoe is het met jou?’ Irwin Dudley kwam met wijd gespreide armen op haar afgelopen. ‘Abby, wat leuk om jou weer eens te zien. Hoe gaat het met je winkeltje?’ Abby trok haar wenkbrauwen op. Irwin deed altijd zo denigrerend als hij over haar winkel sprak, dat Abby hem het liefst een knal op zijn kanis wilde geven. ‘Nou, winkeltje... ik heb flink uitgepakt de afgelopen twee jaar. Het is behoorlijk groter dan toen ik begon hoor Irwin.’ Hij liet haar los en keek haar verbaasd aan. ‘Maar hoe is het met jouw stalletje? Nog steeds in Queens?’ Abby had de buurt waar Irwin zijn bloemenstal gevestigd had altijd nogal groezelig gevonden, maar niet iedereen had het geluk om op een toplocatie in Manhattan een winkel te kunnen openen. Zij en haar moeder hadden dat geluk wel gehad. Toen het pand in Upper East Side leeg kwam, konden ze er al snel in en wisten ze van de lege ruimte een prachtige bloemenwinkel te maken. ‘Ja,’ ging Irwin verder ‘ik heb nog steeds mijn bloemenstalletje in Queens. Je moet eens langs komen.’ Abby trok haar neus op. ‘Ik zal wel een keer kijken of ik kan.’ Irwin gebaarde naar het restaurant. ‘Ga je koffie drinken?’

‘Ik wacht op Gabe. Hij komt met het busje hier naartoe om me op te halen.’ Irwin knikte.

‘Laat me je trakteren.’ Al snel vonden ze een tafeltje en had een serveerster hun koffie gebracht. Ze kletste over van alles en nog wat, behalve over hun winkels. Abby had Irwin altijd

een beetje suf gevonden en dat één keer tegen Gabe gezegd. Iets wat ze beter niet had kunnen doen. Eigenlijk viel Irwin wel mee. Hij was niet patsurig zoals vele andere mannen wel waren en was eigenlijk best redelijk gezelschap. ‘Zullen we een keer iets gaan drinken samen?’ Abby keek verbaasd op. Vroeg hij haar nou mee uit? Ze wist helemaal niet of ze wel met Irwin uit wilde. ‘Ehh... ligt eraan waar naartoe.’ Antwoordde ze aarzelend. Irwin haalde zijn schouders op. ‘Gewoon ergens iets drinken. Maakt mij niet uit waar. Waar wil je?’

‘Zullen we afspreken in de Loops? Dat is die rooftop bar. Dan hebben we mooi uitzicht over de Hudson River.’ Opperde Abby voorzichtig. Irwin keek haar glimlachend aan.

‘Is goed, al weet ik niet of ik de Hudson nodig heb voor een mooi uitzicht.’ Hij knipoogde naar haar.

‘Hé. Als we daar Irwin Dudley niet hebben.’ Abby en Irwin keken beide abrupt op naar Gabe die het restaurant binnen was gekomen. Hij keek met een nieuwsgierige maar vragende blik naar Abby. ‘Gabe.’ Groette Irwin kortaf.

‘Hé, wat ben je snel.’ Abby stond op en gaf haar beste werknemer - nou ja... hij was natuurlijk ook de enige - een kus op zijn wang. Gabe keek haar met een ondeugende twinkeling in zijn ogen aan. ‘Meestal vind je me niet snel genoeg. *Báás.*’ Voegde hij er impliciet aan toe. Abby wierp hem een vuile blik toe en draaide zich terug naar Irwin. ‘Zaterdag avond om 20:00 uur?’ Irwin stond op en knikte. ‘Zie ik je dan. Bedankt voor de koffie.’ Irwin knikte weer en verliet het restaurant. ‘Nee. Zeg dat het niet waar is.’ Abby trok haar wenkbrauwen op en zag nu pas welke verschrikkelijke kleding combinatie Gabe deze morgen uit zijn kast geplukt had. ‘Wat mag niet waar zijn?’ Gabe keek haar aan en schudde theatraal zijn hoofd.

‘Zeg me dat je niet zojuist een dáte met suffice Irwin hebt bevestigd.’ Hij tapte met zijn voet - die in een puntige kanariegele schoen gewrongen zat - op de vloer. Abby haalde

haar schouders op. ‘Wat drinken kan toch geen kwaad?’ Gabe sloeg zijn arm om haar schouders.

‘Abby... Abby... Abby toch...’ Zijn hand wreef over haar bovenarm alsof ze getroost moest worden. ‘Je snapt toch wel dat die suffe Irwin met je naar bed wil hè?’ Abby begon te proesten. ‘Wat?! O, Gabe... schei toch uit!’ Ze schudde zijn arm van zich af. ‘Ik kan je gerust stellen, dat ik níet van plan ben om met Irwin naar bed te gaan. Hij is helemaal mijn type niet. Ik val niet op blonde, slungelige nerd typetjes. Je weet dat ik meer op de ruigere mannen val.’ Gabe schoot luid in de lach en gooide daarbij zijn hoofd in zijn nek.

‘Ja, mannen zoals Liam Ferguson. Maar ja, die is al ingepikt door je vriendin.’ Abby gaf hem een stomp tegen zijn schouder. ‘Ik voel niks voor Liam, dat weet je best. Ik ben niet zo’n vrouw die de man van haar vriendin inpikt. Maar als het om types gaat... ja dan mag het best een Liam zijn hoor.’ Ze zwiepte haar staart naar achter en pakt Gabe bij zijn elleboog. ‘Nou kom op... de bloemen wachten en de winkel moet op tijd open.’

‘Maar waarom ga je in godsnaam met Irwin Dudley iets drinken? Abs, weet je dan echt geen betere manier om je tijd te verspillen? Die man lacht niet, die hinnikt als een hitsig paard.’ Gabe leunde tegen de toonbank en keek haar met een vertrokken gezicht aan. Abby schudde een grote bos tulpen in een fust heen en weer zodat ze allemaal met hun stelen in het laagje water kwamen te staan. ‘Ik ga alleen wat met hem drinken. Het is niet iets dat uren zal duren. En dan...’ ze draaide zich om en keek met een ondeugende blik naar Gabe die de kassalade op zijn plek schoof ‘...wie weet kom ik wel een lekkere vent tegen op dat dak.’ Gabe trok een diepe rimpel in zijn voorhoofd. ‘Wat? Het schijnt dat “de betere mannen” daar komen hoor.’ Ze maakte met haar vingers aanhalingstekens in de lucht. Gabe maakte een wegwijsgebaar. ‘Ja, en die “betere mannen” denken allemaal

dat je bezet bent of dat je op slungels valt.' Met een klap sloot hij de kassalade. Abby haalde haar schouders op en draaide de deur van het slot. 'Dat zal allemaal best wel meevallen. Drama Queen.' Mompelde ze. In het kleine keukentje vulde ze een paar grote fusten om de bloemen in te zetten. 'Gabe? Zou jij de lelies en het groen willen verplaatsen zodat ik daar de zonnebloemen en pioenrozen tussen kan zetten? Ik denk dat...' Abby sprong net op tijd naar achteren om de lading water uit de fust niet over zich heen te krijgen. 'Shit! Au... au... au...' kermde ze. Gabe haastte zich naar het keukentje. 'Lieverd, wat doe je?' Abby masseerde haar linker schouder terwijl ze kreunend naar het straaltje water keek, dat van het aanrecht stroomde en zich bij de enorme plas op de vloer voegde. 'Ik kreeg kramp in mijn schouder.' Gabe duwde haar masserende rechterhand van haar schouder en nam het van haar over. 'Heb je verkeerd gelegen? Of op de tocht? Ik heb dat ook weleens. Zó irritant de volgende morgen.' Abby schudde haar hoofd. 'Dan moet ik een tijdje geleden verkeerd hebben gelegen of zo, want ik heb er al een paar weken last van.'

'Dan moet je naar de fysio gaan. Mijn moeder is laatst ook geweest. Dat was een hele goede zei ze.' Hij liet haar schouder los en wriemelde in de zak van zijn veel te strakke skinny jeans om zijn mobiel te pakken. 'Ik zal haar wel even bellen om te vragen hoe hij heet.' Gabe verliet het keukentje en liet Abby met het enorme waterballet achter. Met veel tegenzin pakte ze een dweil en begon met de schoonmaak.

'Zooo... geregeld.' Klonk Gabe op zangerig toontje, zodra hij de keuken weer binnen kwam. 'Hier. Volgens mijn moedertje is dit een hele goeie.' Hij gaf haar een vette knipoog en overhandigde haar een briefje waar de naam en telefoonnummer van de fysiotherapeut op stonden. Abby stak het briefje zonder erop te kijken in de kontzak van haar jeans en ging verder met het vullen van de fusten waar de bloemen in moesten.

Na een drukke dag in de winkel, was ze eindelijk thuis. De bovenbuurman was waarschijnlijk weg, aangezien er geen ongewenste geluiden via het plafond haar appartement binnen drongen. Het pijnlijke gevoel in haar schouder was de hele dag op een zeurderig niveau aanwezig geweest. Misschien dat een bad verlichting zou geven. Ze pakte de maaltijdsalade - die ze tijdens haar lunchpauze had gekocht - uit haar tas. Ze at uit de bak, terwijl ze ondertussen het bad vol liet lopen. Ze goot er een rijkelijke hoeveelheid spierontspannende olie in. Net wanneer ze zich uit had gekleed piepte haar telefoon vanwege een inkomend bericht. Ze nam nog een hap van de salade en zette de bijna lege bak op het aanrecht, pakte haar mobiel en las het bericht.

Ik verheug me op morgenavond acht uur ;-D
Liefs van Irwin.

‘Shit. Dat is waar ook.’ Ze zuchtte diep. Moest ze hier nu op terug reageren of niet? Zo ja... wat? Zij verheugde zich er namelijk helemaal niet op. Sterker nog... nadat ze er vandaag eens goed over na had gedacht, had ze zelfs spijt gekregen van haar impulsieve actie. Irwin Dudley was eigenlijk maar een eng mannetje en ze begreep niet waarom ze met hem had afgesproken. Wat bezielde haar? Misschien moest ze maar gewoon afzeggen. Ze kon vast wel een smoes bedenken. Toch? Of zou ze vragen of Gabe met haar mee ging? Zuchtend legde ze haar mobiel op tafel. Reageren kon altijd later nog.

‘Goeiemorgen Gabe. Wat ben je vroeg vandaag?’ Gabe keek haar met twinkelende oogjes aan. ‘Ik vroeg? Nee hoor. Jij bent laat.’ Abby keek verbaasd op haar horloge.

‘Acht uur is toch niet laat?’ Gabe lachte luid.

‘Nou, lieverd het is al even geleden dat het acht uur was. het is vier voor negen om precies te zijn.’ Abby keek weer op haar horloge. Die gaf toch echt acht uur aan. Ze tikte met haar

vinger op het ronde stukje glas. 'Shit. Ik denk dat de batterij leeg is.' Ze keek Gabe beschaamd aan. 'Sorry Gabe. Ik had het niet in de gaten.' Hij wuifde haar woorden weg.

'Ach. Zo'n ramp is het niet. Ik was er ruim op tijd om de boel open te gooien.' Hij tikte met zijn vinger op zijn wang ten teken dat hij een kus als beloning wilde. 'Abby sloeg haar armen om hem heen en gaf hem een dikke kus op zijn wang. 'En wat zeggen we dan?' Vroeg Gabe sarcastisch.

'Dank je wel lieve Gabe. Je bent een kanjer.' Gabe knikte tevreden. 'Goed zo, meisje. Nou hup...' hij duwde haar richting het keukentje en gaf haar een speels tikje op haar achterwerk. '...aan de slag.'

'Nee ik wil geen gerbera's in mijn boeket.' In een hoekje van de winkel zat een moeder met haar dochter aan het kleine bistrotafeltje dat daar speciaal stond voor mensen die de portfolio's met boeketten voor speciale gelegenheden wilde bekijken. Abby verzorgde regelmatig bloemen voor bruiloften en begrafenissen.

De vrouwen zaten al een uur door de map met bruidsboeketten te bladeren. Abby en Gabe waren gewend dat er "oe's" en "ah's" uit de hoek klonken, wanneer mensen in de mappen bladerde. Vandaag was het anders. Abby en Gabe waren al zéker een half uur getuigen van een enorme discussie, die gaande was tussen de moeder en de aanstaande bruid.

'Leslie, ik weet zéker dat John het niet erg zal vinden.' De aanstaande bruid - die blijkbaar Leslie heette - schudde verwoed haar hoofd. 'Het waren de lievelingsbloemen van je grootmoeder.' Probeerde de moeder haar dochter op theatrale manier over te halen. 'NEE... NEE... NEE!' schreeuwde Leslie. Gabe keek met een verwrongen, doch geamuseerd gezicht naar Abby. 'Als dit maar goed gaat komen.' Fluisterde hij. Abby zuchtte.

‘Ik denk dat ik maar even in ga grijpen.’ Gabe hield haar aan haar elleboog tegen.

‘Hè toe nou. Nog heel even. Het is zo grappig.’ Abby sloeg Gabes hand van haar arm af. ‘Doe eens normaal.’ Siste ze geërgerd. ‘Dit is zelig, Gabe. Het uitzoeken van bloemen voor je grote dag hoort leuk te zijn. Dit...’ ze wees naar de twee vrouwen ‘...is overduidelijk niet leuk.’

‘Moet ik het voor je spellen?’ Leslie was inmiddels opgestaan en zette haar handen defensief op haar heupen. ‘Maar je grootm...’ probeerde haar moeder opnieuw tegen te sputteren. ‘Mam...’ zuchtte Leslie. ‘Het is mijn bruiloft. Mijn grote dag en ik wil dat alles - en dan bedoel ik ook écht álles - om John en mij draait. Niet om mijn dooie opoe!’ Ze draaide zich om en verliet zonder iets te zeggen de winkel. Haar moeder bleef geschokt achter aan het kleine tafeltje met de enorme stapel boeken voor zich. Haar hoofd hing naar beneden en uit een van haar mouwen toverde ze een zakdoekje tevoorschijn, waarmee ze een paar tranen onder haar ogen droog depte. Abby nam een flinke hap lucht om moed te verzamelen en liep naar de vrouw toe. ‘Gaat het?’ vroeg ze zachtjes, terwijl ze plaats nam op het stoeltje waar een paar minuten eerder de aanstaande bruid had gezeten. De vrouw schudde haar hoofd. ‘Nee. Leslie is altijd zo koppig. Ik dacht dat ze het juist leuk zou vinden als ze hetzelfde boeket zou hebben als mijn moeder en ik hadden gehad. Ik weet nog hoe gelukkig mijn moeder was toen ze hoorde dat ik háár boeket na wilde laten maken voor mijn bruiloft.’ De vrouw lachte flauwtjes. ‘En nu wilt u het liefst dat uw dochter ook met zo’n zelfde boeket trouwt.’ Abby vroeg het niet, want het was het afgelopen uur wel duidelijk geworden wat de moeder wilde. De vrouw knikte, maar zei niets. ‘Maar heeft u het er niet over gehad. Ik bedoel toen ze u meevroeg om een boeket uit te zoeken?’ De vrouw tilde haar hoofd op en keek Abby met betraande ogen aan. Haar mascara was uitgelopen, waardoor er over beide wangen een dikke zwarte streep liep.

‘Ik zou het zo mooi vinden als ze er een traditie van zou maken. Het is mijn laatste wens.’ Fluisterde de vrouw. Abby hapte naar lucht. Probeerde ze nou te vertellen dat ze dood ging? Nog voor Abby iets kon vragen, ging de vrouw verder. ‘Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze niet begrijpt waarom ik het zo graag wil.’ De vrouw zuchtte en leunde achterover. ‘Hoe kan die lieve schat het ook begrijpen. Het is mijn eigen schuld weet je?’ Abby schudde haar hoofd. Ze wist immers helemaal niks. Het enige wat ze wist, was dat ze met haar mond vol tanden naar de blijkbaar stervende vrouw zat te luisteren. ‘Ik ehh... ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Stamelde ze. ‘Ik bedoel... bent u ziek?’ De vrouw schonk haar een droevig glimlachje. ‘Ik hoop de bruiloft nog mee te mogen maken.’ Abby’s ogen vulde zich met tranen. ‘W-wat erg. Weet uw dochter dat u...’ De vrouw schudde haar hoofd.

O God. Nee. Ik wil niet dat ze het weet. Ze zou eraan onderdoor gaan. Ze zou tegen John zeggen dat ze niet wil trouwen, alleen omdat ze alle tijd en aandacht aan mij zou willen besteden.’ Abby legde haar hand op die van de vrouw. ‘Dan heeft u een geweldige dochter.’

‘Ja, dat heb ik inderdaad.’ Fluisterde ze terug.

2

‘Nou je had zijn kop moeten zien...’ Irwin lachte uitbundig om zijn eigen verhaal. Abby had de hele tijd geknikt daar waar ze dacht dat het passend was, maar met haar gedachte was ze bij de aanstaande bruid die er geen idee van had dat haar moeder ernstig ziek was. Ze wist nog hoe vreselijk ze zichzelf had gevoeld toen haar moeder haar vertelde dat ze kanker in stadium vier had. Ze was mee gegaan naar een afspraak met de oncoloog. Deze vertelde haar dingen over sarcomen en metastasen, maar het enige dat tot op de dag van vandaag door haar hoofd bleef echoën was dat de arts zei: “Kort samengevat... het is wachten tot het einde nadert. Het spijt me Abby, maar je moeder is niet te genezen.” Haar wereld was bij deze woorden ingestort. Drie weken later overleed haar moeder. Thuis. Iedereen zei hoe mooi het was dat ze in haar eigen vertrouwde omgeving was gestorven, maar Abby vond het helemaal niet mooi. Haar moeder was dood en ze zou haar nooit meer zien. Ze kon haar niet meer om raad vragen en bij haar uithuilen als ze er even doorheen zat of wanneer haar relatie voorbij was. Het was haar duidelijk dat mensen geen idee hadden hoe groot haar verlies was, tot ze zelf een groot verlies moesten leiden.

‘Joehoe...’ Irwin zwaaide met zijn hand voor haar gezicht langs. ‘...Waar zit jij met je gedachten?’ Abby keek geschrokken op.

‘Sorry. Ik moest denken aan twee vrouwen die vandaag in de winkel waren.’ Irwin trok zijn wenkbrauwen op.

‘Nou gezellig.’ Hij klonk beledigd. ‘Denk ik een gezellige avond met je te hebben, ga jij met een oorwurmenhoofd aan je werk zitten denken.’ Abby slikte een brok weg.

‘Die vrouw deed me aan mijn moeder denken.’ Irwin lachte sarcastisch. ‘Je moeder?’ Hij leunde achterover in zijn stoel en pakte zijn flesje bier van tafel. ‘Ben je daar nu nóg niet overheen? Die is toch al jaren dood? Zag dat mens er zó

belabberd uit? Opgestaan uit de dood.' Grapte hij luid lachend, waardoor bij Abby een knoop in haar maag vormde. 'Ik ga even naar het toilet.' Ze pakte haar tasje en beende weg bij het tafeltje. In haar ogen brandde tranen en ze wilde niet midden op het terras in huilen uitbarsten en al helemaal niet bij Irwin de nerd. Ze sloot zich op in een van de toilethokjes en pakte haar mobiel uit haar tasje. 'Gabe?' Haar stem begon te bibberen zodra ze de stem van haar vriend aan de andere kant van de lijn hoorde. 'Abs? Wat is er aan de hand? Waar ben je?' Ze veegde een traan van haar wang. Uit haar keel ontsnapte een snik. 'Ik ben met Irwin...'

'Wat heeft die klootzak bij je gedaan?! Waar ben je? Ik sla zijn kop van zijn romp!' Bulderde Gabe door de telefoon.

'Hij heeft niets gedaan, alleen gezegd.' Abby hapte hikkend naar lucht. 'Hij maakte een rotopmerking over mijn moeder.' Ging ze op fluisterton verder omdat haar stem niet meer geluid kon produceren. Ze drukte een vuist tegen haar hart. 'Het deed pijn, Gabe. Hij lachte zelfs uitbundig om zijn eigen woorden.' Tranen liepen nu als kleine poeltjes over haar wangen. Ze schrok toen ze de deur van de toiletten open hoorde gaan en Irwin door de ruimte hoorde roepen: 'Jó, Abby. Zit je te kakken of zo? Schiet eens op, ik zit daar een beetje voor lul in mijn uppie.' Hij wachtte niet op antwoord. Ze hoorde hoe hij de ruimte weer verliet. 'O-MIJN-GOD!' Schreeuwde Gabe door de telefoon. 'Ik kom nú naar je toe.' Ze hoorde het rammelen van sleutels, gevolgd door een dichtslaande deur. Normaal gesproken zou ze protesteren, maar nu wilde ze niets liever dan verlost worden van de vreselijkste man op aarde. En als dat Gabe zijn avond in de war schopte, dan was dat maar zo. Ze had haar vriend nu meer dan ooit nodig. Ze veegde met een nat papieren handdoekje de zwarte mascarastrepen van haar gezicht, werkte haar make-up bij en verliet met opgeheven hoofd het toilet. Zodra ze langs een tafeltje liep, hoorde ze haar naam. 'Abs? Ben jij het echt?' Ze keek om bij het horen van de o zo

bekende stem. 'Glenn?' Bij het zien van de man met zijn bruine wilde krullen en zijn chocolade bruine ogen die twinkelde als hij vrolijk was, voelde ze een bekende tinteling langs haar rug trekken. Glenn stond op en spreidde zijn armen. 'Abby Deeks. Mijn favoriete meisje.' Abby trok lachend haar wenkbrauwen op en beantwoordde zijn uitnodiging. 'Volgens mij heb je een nieuw favoriet meisje. Melanie Favre was het toch?' Glenn kreunde zachtjes.

'Jij blijft altijd mijn favoriet Abs. Dat ben je ook altijd gebleven, daarom werkte het niet tussen Melanie en mij.' Hij verslapte zijn greep, zodat hij haar aan kon kijken. Ze was maanden lang verdrietig geweest toen Glenn haar aan de telefoon vertelde dat hij langer dan een half jaar in Frankrijk zou blijven en dat het beter was om de relatie te verbreken. Haar verdriet voor Glenn ebde uiteindelijk weg, terwijl het verdriet om haar zieke moeder toe nam. 'Maar jij was diegene die het uit maakte tussen ons.' Glenn zuchtte.

'Ja. Ik had geen dommere beslissing kunnen nemen, maar het leek me op dat moment het beste.' Abby die nooit had begrepen waarom hij het uit had gemaakt keek hem vragend aan. 'Je had Melanie leren kennen. Of niet?' Glenn schudde zijn hoofd.

'Nee. Toen nog niet. Melanie kwam pas een paar maanden na onze breuk in het restaurant werken.' Abby knikte. Opgelucht dat hij haar niet had gedumpt voor een ander. Maar vooral opgelucht dat hij haar niet gedumpt had voor de super slanke Melanie met haar perfecte borsten en wespentaille. 'Wie heeft het uitgemaakt tussen jullie?' Glenn trok haar mee naar het met fluweel bekleedde bankje waar hij op zat toen Abby langs liep. 'Melanie merkte dat ik nog steeds om jou gaf.' Abby keek hem met een verwrongen gezicht aan.

'Au. Dat zal wel pijnlijk voor haar geweest zijn. Ik bedoel... welke vrouw wil nou ontdekken dat haar vriend nog steeds om zijn ex geeft?' Glenn glimlachte misnoedig.

‘Nee, dat vond ze inderdaad niet bepaald grappig.’ Hij staarde even voor zich uit, voordat hij haar weer aan keek. ‘Ben je hier alleen?’ Abby schrok op.

‘O God. Ik vergeet Irwin helemaal.’ Ze draaide zich richting het tafeltje waar ze met Irwin had gezeten en zag dat hij boos haar kant uit keek. Abby zuchtte. ‘Wil je alsjeblieft bij ons komen zitten? Hij was net vreselijk gemeen tegen me.’ Glenn haalde scherp adem.

‘Is hij je vriendje?’ Abby’s ogen werden groot.

‘Jezus, nee! Gelukkig niet zeg! Hij heeft een bloemenwinkel in Queens en probeert me al een jaar mee uit te krijgen. Ik dacht dat het veiliger was om iets te gaan drinken. Gewoon om van het gezeur af te zijn.’ Glenn knikte begripvol.

‘Opdringerig mannetje dus.’ Klonk hij afgemeten. ‘Ik vond het al vreemd. Hij lijkt me namelijk niet echt jouw type man.’

‘Gabe komt straks.’ Glenn haalde zijn hand door zijn wilde krullenbos.

‘Dan zal ik me aanbieden als je chaperonne tot je vriend komt om je te redden.’ De glimlach die hij haar bood was mechanisch en kostte hem duidelijk moeite. ‘Dank je.’ Mompelde ze zachtjes. Ze liepen gezamenlijk naar het tafeltje waar Irwin nog steeds boos zat te wachten tot ze terug zou komen. ‘Nou nou. Dat moet me een drol wel geweest zijn.’ Sneerde Irwin boos. Glenn schoot in de lach. ‘Wat?! Jezus man, dat zeg je toch niet tegen een vrouw? Waar zijn jouw manieren?’ Irwin stond op en keek met ogen - die door zijn boosheid zo zwart als de nacht waren - naar Glenn. ‘Nou moet jij eens heel goed luisteren, mannetje. Jij zit daar de hele tijd zielig alleen te zitten, dan loopt MIJN date langs je tafel en denk jij dat je haar van me af kunt nemen?’ Hij prikte met zijn vinger richting Glenn, die geen millimeter achteruit week voor het dreigende gebaar. ‘Irwin!’ kwam Abby tussen beide mannen voor het een bloedbad zou worden. Ze wist immers dat Glenn een aardig potje kon matten en dat Irwin daar niet al te best uit zou komen. ‘Doe effe normaal man. Glenn is mijn

ex. We hebben elkaar drie jaar niet gezien omdat hij in Frankrijk was.'

'Kun je dan alsjeblieft weer lekker oprotten naar die slakkenvreter? Abby is van...'

'Hallootjes...' klonk Gabes vrolijke stem van achter Glenn. Ze keek op en zag hoe Gabe haar wees op zijn broek en das met bloemmotief. 'Ik dacht: Kom laat ik de bloemetjes eens buiten gaan zetten.' Abby voelde een lachkriebel opkomen. 'Hoe is de Bacardi cola hier?' Irwin werd nu nog woester.

'Wat moet die homo hier?' Bij het horen van deze vraag, ontplofte Abby. Ze deed een stap naar voren, waardoor ze bijna neus aan neus met Irwin stond. 'Zo praat jij niet over Gabe!' Ze zag Irwin met een vertrokken gezicht van schrik achteruit deinzen door de duw die ze tegen zijn borst gaf. 'Als jij denkt dat ik het gezellig vind om met de meest onbeschofte man van New York en omstreken hier te zijn, heb je het gruwelijk mis!' Ze was zo boos, dat er kleine druppeltjes van haar speeksel in zijn gezicht sputterde. 'Ik dacht dat je een fatsoenlijke vent was Irwin. Een met respect, maar daar heb ik me lelijk in vergist en ik wil geen seconde langer in jouw gezelschap verblijven.' Ze draaide zich op haar hakken om en liep terug naar de tafel waar ze met Glenn had gezeten. Ze kon nog net horen hoe Gabe piepte van enthousiasme, omdat ze Irwin op zijn plek had gezet. 'Hier ga je spijt van krijgen, meisje.' Riep Irwin haar na. Abby stak haar middelvinger naar hem op, zonder de moeite te nemen zich om te draaien en hem aan te kijken. Al snel kwamen Glenn en Gabe bij haar aan het tafeltje zitten. Irwin was tot haar grote opluchting verdwenen. 'Ik heb je gewaarschuwd.' Zong Gabe haar toe. Abby gaf hem geen antwoord, wel een boze blik.

'Zeg. Wie is die lekkere kerel die nu drie Baco's aan het halen is?' Gabe likte zijn lippen af. 'Is het wat voor me?' Abby schoot in de lach. 'Ahh... ze kan toch nog lachen.' Plaagde Gabe haar. 'Maar effe serieus. Wie is hij?' Abby keek naar Glenn en voelde opnieuw een tinteling langs haar ruggengraat lopen.

‘Dat is Glenn. We zijn vijf jaar een stel geweest, tot hij drie jaar geleden voor een half jaar naar Frankrijk verhuisde om daar de fijne kneepjes van het koks vak te leren.’ Gabe gaf een zacht kreunend geluid. ‘Toen ging het uit tussen jullie?’ Abby knikte. ‘Glenn besloot langer dan een half jaar te blijven. Dat werd uiteindelijk drie jaar.’

‘Maar nu is hij terug.’ Gabe gaf haar een vette knipoog. ‘Heeft hij een liefje?’ Abby schudde haar hoofd.

‘Hij vertelde me net dat het uit is tussen hem en Melanie.’ Glenn klemde bij de bar de drie glazen tussen zijn vingers en kwam terug naar het tafeltje. ‘Nou dat was me het mannetje wel zeg.’ Hij zette de glazen voor hen neer en nam naast Abby plaats op het fluwelen bankje. Hij streelde een plukje haar uit haar gezicht. ‘Gaat het met je?’ Abby sloot kort haar ogen. Het voelde zo vertrouwd. Zijn vingers die haar lange blonde krullen uit haar gezicht streelde, zodat hij haar goed aan kon kijken of kussen. Abby knikte. ‘Het kon niet beter. Ik heb die vreselijke Irwin nu vast voor de rest van zijn leven bij me weg gejaagd. Die zal me nu wel lekker met rust laten.’ Ze liet zich met een diepe zucht van opluchting achterover tegen de leuning van het bankje vallen. ‘Zo. Genoeg over suffe Irwin.’ Gabe kreeg een ondeugend lachje om zijn mond. Een lachje die Abby maar al te goed kende. ‘Vertel eens Glenn. Waar ken jij Abs eigenlijk van?’ Glenn legde zijn handpalm in Abby’s nek en begon met zijn vingers door haar nekharen te kroelen. Abby haalde diep adem en sloot haar ogen. Dit voelde zó vertrouwd. Ze kantelde haar hoofd tot deze Glenn’ schouder raakte. Zijn hand verplaatste zich van haar nek naar haar middel. ‘Nou...’ begon Glenn ‘...Abby en ik hebben vijf jaar een relatie gehad.’ Ze voelde hoe hij een kus boven op haar hoofd drukte. ‘Maar ik was zo dom om haar te laten gaan.’

‘Nou dat had je me wel eens mogen vertellen, dame.’ Abby opende verbaasd haar ogen en keek Gabe aan. ‘Dat heb ik net gedaan. Trouwens, ik had nooit verwacht dat hij terug zou komen.’ Haar stem klonk zacht en verward. ‘Het was al twee

jaar geleden toen jij bij me kwam werken. Er was zo veel gebeurt in die twee jaar.' Ze slikte een brok weg. Gabe keek haar meelevend aan. 'Ja, je hebt het niet gemakkelijk gehad. Maar gelukkig kreeg je mij om je leven weer op te vrolijken.' Hij schonk haar een stralende alle-tanden-bloot-lach.

'Ging het niet goed met de winkel?' Vroeg Glenn verbaasd. Gabe lachte luid. 'Niet goed met de winkel? Nou maak je daar maar geen zorgen over hoor. Die dame weet hoe ze de bloemetjes buiten moet zetten en dan bedoel ik dat natuurlijk letterlijk én figuurlijk.' Hij gaf Glenn een vette knipoog. Glenn richtte zich tot Abby die inmiddels lijkleek was geworden. 'Het kwam door mij hè? Ik heb je een rot jaar bezorgd.' Hij gleed met zijn vingers langs haar wang om een traan weg te vegen. 'O, Abby. Het spijt me zo. Ik was een egoïstische klootz...'

'Het kwam niet door jou. Tenminste... de eerste maanden wel, tot ik te horen kreeg dat mijn moeder stervende was.' Glenn verstijfde. 'Wat? Hoe bedoel je? Is Lucy...?' Ze zag hoe zijn ogen begonnen te glimmen door opkomende tranen. Ze knikte, niet in staat om iets te zeggen. Ze wilde hem zeggen dat het goed was, maar er kwamen geen woorden. Glenn sloeg zijn armen om haar heen en trok haar tegen zijn warme lichaam. Haar wang hield hij stevig tegen zijn gespierde borst aan gedrukt. 'Je had me moeten bellen, Abby. Ik zou direct gekomen zijn. Lucy was belangrijk. Ook voor mij.' Abby haalde haar schouders op. 'Jij was met Melanie. Ik ging er vanuit dat je niet meer zat te wachten op mijn sores.' Glenn duwde haar zachtjes een stukje van zich af. 'Hoe kun je dat nou gedacht hebben?' Hij klonk boos. Aan de andere kant van de tafel stond Gabe op. 'Ik geloof dat ik jullie maar lekker alleen laat. Jullie hebben genoeg om bij te praten en daar heb je mij niet bij nodig.' Hij boog voorover en kustte Abby op haar wang. 'Daarbij gilt mijn gay-radar. Er staat namelijk een lekker snoepje naar me te lonken bij de bar.' Abby lachte zachtjes. 'Ouwe snoepkont. Veel plezier.' Gabe stak zijn hand

uit naar Glenn, die hem aan nam. 'Leuk je te leren kennen. We komen elkaar vast nog wel tegen.' Glenn knikte. Zijn keel zat dicht na het bericht van Lucy's overlijden. Gabe begreep het wel. 'Kop op man.' Zei hij voor hij richting de bar verdween. Glenn zei nog steeds niets. Hij staaarde naar de tafel en prikte met een roerstaafje in het schijfje citroen dat in Abby's glas achter was gebleven. 'Ze had kanker.' Abby praatte zachtjes. Ze ging rechtop zitten, zodat ze Glenn aan kon kijken. 'Toen ze het me vertelde was het al ver gevorderd. Dat was wat de oncoloog me in ieder geval vertelde toen ik mee was gegaan naar een afspraak.' Ze wachtte even voor ze verder vertelde. 'Hij zei me dat mam niet te genezen was en dat het een kwestie van tijd was, tot het voorbij zou zijn.' Glenn veegde ruw met een hand over zijn wang om een traan weg te vegen. Hij keek haar nog steeds niet aan, wat ze vreselijk vond. 'Mam was niet bang om dood te gaan en ze had goede pijnstilling. Dat ze geen pijn heeft geleden, verzachte het verdriet bij mij een klein beetje.' Ze legde haar hand over die van Glenn, maar hij trok hem ruw onder die van haar vandaan. 'Je had me moeten bellen. Ze was meer moeder voor me dan mijn eigen moeder, Abby! Dat wíst je!' Zijn stem schalde luid door de bar, waardoor verschillende mensen die in hun buurt zaten, opkeken. 'Hó eens even "meneertje onredelijk!" Ík ben hier niet diegene die zijn tas heeft gepakt om vervolgens drie jaar naar Frankrijk te verdwijnen. Ík ben niet diegene geweest die jóu heeft opgebeld om te zeggen dat je het kon bekijken. Dat was JIJ!' Ze prikte hard met haar vinger in zijn stevige borst. Haar vinger knakte dubbel, maar ze was zó boos dat ze daar later wel naar zou kijken. 'Jij hebt míj een emmer shit over mijn kop gekieperd. Als jij niet zo egoïstisch was geweest, had mijn moeder me eerder kunnen vertellen dat ze ziek was. Dan had ze het namelijk niet te druk gehad met het troosten van haar dochter omdat haar vriendje een egoïstische lul was! Dus sorry dat jij de laatste persoon was waar ik op dat moment behoefte aan had.' Abby was inmiddels opgestaan.

Ze pakte haar tasje die op tafel lag en beende weg. Ze was woest. Hoe durfde Glenn haar terecht te wijzen, over het feit dat ze hem niet over het overlijden van háár moeder op de hoogte had gebracht. Een paar meter van het tafeltje, draaide ze zich om. 'Weet je wat ik nog het aller ergst vind?' Glenn keek haar geschrokken aan, zo ook de mensen die zich tussen hen in bevonden. 'Jij vind dat ik jou had moeten bellen omdat mijn moeder overleden was toch?' Glenn keek haar gespannen - om wat er zou gaan komen - aan, maar reageerde niet. 'Je verwijt mij dat ik niet gebeld heb, maar je hebt in die drie jaar tijd dat je verdwenen was niet één keer de telefoon gepakt om zélf te bellen.' Ze zag hem zenuwachtig het lege glas op tafel ronddraaien. 'Dus haal het nooit meer in je hoofd om mij er op te wijzen dat ik geen contact met je heb opgenomen. Ik ben mijn moeder kwijt! Misschien moet je eens wat meer tijd en aandacht aan je eigen moeder besteden.' Ze draaide zich weer om en vervolgde haar weg.

Nog voor ze thuis was, had ze al vijf oproepen en drie sms berichten van Glenn genegeerd. Ze was zó ontzettend gekwetst. Natuurlijk was hij geschrokken. Natuurlijk had ze hem willen bellen, ze had het alleen niet gekund. Ze had zo vaak met haar telefoon in haar hand gezeten, zo vaak zijn nummer ingetoetst, maar ze kon het niet. Hij had een nieuwe vriendin, een nieuw leven en dat zou ze niet aankunnen. Ze zou er aan onderdoor gegaan zijn. Glenn had zijn leven in Frankrijk, zij in New York. Ze had zich vreselijk eenzaam gevoeld. Pas toen ze Gabe had aangenomen kreeg ze langzaam weer plezier in het leven. Hij nam haar mee uit. Nee... hij sleurde haar het huis uit. Ze dacht terug aan een avond dat Gabe haar in haar bloemetjes pyjama op de bank aan trof en haar de straat op sleurde om een ijsje te gaan kopen. "Zo... tijd om de bloemetjes buiten te zetten." had hij gezongen tegen iedereen die ze tegen waren gekomen. Op dat moment kon ze Gabe wel villen, nu moest ze lachen om zijn

actie. Gabe was een echte vriend. Hij was haar erg dierbaar geworden. Ze zuchtte en opende de sms berichten van Glenn.

Abby waar ben je? Gaat het goed met je?

Laat me weten of je veilig bent.

Glenn x

De volgende was vijf minuten later verstuurd.

Verdomme Abs. Ik maak me zorgen.

Waar ben je? Wees alsjeblieft niet boos.

Ik was geschrokken. Bel me.

G

Abby, het spijt me. Ik had zo niet mogen reageren.

Bel me alsjeblieft schatje. Ik maak me zorgen.

Ik haat het als je overstuur bent.

HvJ x G

Haar hart sloeg een slag over. Hield hij nog steeds van haar? Ze besloot er nu niet op in te gaan, maar hem wel een berichtje te sturen dat ze veilig was.

Maak je om mij geen zorgen.

Dat heb je de afgelopen 3 jaar ook niet gedaan.

Ik ben veilig. Ik kan prima voor mezelf zorgen.

Zoals ik de afgelopen 3 jaar ook heb gedaan.

Abby.

Zo. Die kan hij mooi in zijn zak steken. Niks liefs, niks kusjes en al helemaal geen Hou van Jou. Voor ze haar mobiel op tafel kon leggen, kreeg ze een nieuw bericht binnen.

Fijn dat je me er aan herinnerd dat ik de afgelopen 3 jaar een lul was.

Ik vergeef je sarcasme.

En ja...ik hou nog steeds van jou.

X Glenn

‘Nou, fijn dat je het zelf zegt.’ Mompelde ze. ‘Hoef ik het niet te doen.’

Ze staarde een paar minuten naar de foto van haar moeder. ‘Was je maar hier. Ik heb je nu zó hard nodig, mam. Waarom moest je nou dood? Ik weet niet wat ik moet doen.’ Er rolde een traan over haar wang, maar het kon haar niet schelen.

3

Ze werd wakker door een zonnestraal die op haar gezicht scheen. Langzaam probeerde ze haar ogen te openen, maar haar wimpers zaten pijnlijk aan elkaar geplakt door de opgedroogde tranen. Voorzichtig wreef ze in haar ogen. Hoe laat was het eigenlijk? Zodra haar ogen open waren, pakte ze haar mobiel van tafel. Ze zag dat er geen nieuwe berichtjes van Glenn waren gekomen. ‘Half acht.’ Zuchtte ze zachtjes. Ze geeuwde en rekte zich uit. Misschien moest ze deze zondag maar eens nuttig besteden. Ze kon haar kleine appartement opruimen. òf... ze kon naar het appartement boven de winkel gaan. Bij deze gedachte voelde ze haar hartslag omhoog gaan. Ze wilde er eigenlijk heel graag naartoe. Verhuizen? Het zou makkelijker zijn met de winkel, maar zou het ook makkelijker zijn voor haarzelf? Zou ze het aan kunnen? Of zouden de herinneringen haar achtervolgen en zou ze er doodongelukkig worden? Ze stond op om een douche te nemen. Ze kon ook allebei doen. Eerst haar huis schoonmaken en dan naar het appartement in Upper East. Maar ze ging niet alleen en ze wist al wie ze mee zou vragen.

‘Wat doe jij?’ Gabe stond in Abby’s deuropening en snoof de geur van schoonmaakmiddel op. ‘Maak je schoon?’ Hij duwde Abby opzij zodat hij naar binnen kon. ‘Jeetje, Abs... ik heb het hier nog nooit zó schoon en opgeruimd gezien.’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Is dit allemaal vanwege een bepaalde donkerharige krullenbol met chocolade bruine ogen en een goddelijk lichaam?’ Abby keek geschrokken op.

‘Wat?! Denk je dat ik dit vanwege Glenn doe?’ Gabe keek haar met een wil-je-beweren-van-niet blik aan. ‘Écht niet.’ protesteerde ze. Gabe lachte om de tonen van Coldplay die op de achtergrond klonken en zong luidkeels mee met het refrein van “The Scientist.”

'Nobody said it was easy

It's such a shame for us to part

Nobody said it was easy

No one ever said it would be this hard ...Natuurlijk schat. Geloof wat je wilt.'

'Ik wil straks een kijkje nemen in het appartement boven de winkel.' Gabes ogen werden groot. Bingo. Dacht Abby. Ze wist wel dat ze Gabe hiermee van het onderwerp Glenn af zou krijgen. 'O echt? Mag ik mee?' Hij was sinds de éérste dag dat hij in de winkel werkte al nieuwsgierig geweest naar het appartement erboven, maar Abby had hem verboden er naartoe te gaan. Als hij haar vroeg waarom, haalde ze vaag haar schouders op en zei: "Ik heb zo mijn redenen." Ze wist zéker dat als ze hem zou vertellen waarom het al zo lang leeg stond, hij zou gaan brullen als een klein welpje dat zijn moeder kwijt was. Alleen was zij in dit geval het welpje en was ze ook écht haar moeder kwijt. 'Ja. Je mag mee.' Glimlachte ze.

Gabe klapte enthousiast in zijn handen. 'O, Abs. Ik vind het zó spannend. Ik wil al sinds dag één die trap op.' Abby moest een beetje lachen om zijn twinkelende fel blauwe oogjes.

'Nou... verwacht er niet te veel van. Het zal er wel erg smerig zijn en vreselijk stinken.' Gabe streek met zijn vinger over een plankje alsof hij controleerde of ze wel goed schoongemaakt had. 'Mag ik je iets vragen?' vroeg hij terwijl hij zijn vinger bekeek of er stof aan zat.

'Als ik nee zou zeggen vraag je het toch, dus ga je gang.' Er viel een korte stilte waarbij Gabe de inspectie met zijn vinger voort zette. Dit keer over een kastje en het randje boven de deur. 'Waarom ben je al zo lang niet meer in dat appartement geweest?' Hij keek haar doordringend aan. 'En kom nu niet weer aanzetten met "Ik heb zo mijn redenen," want dat is nou net hetgeen waar ik om vraag.' Ze slikte een brok weg.

'Vind je het goed als ik je dat uitleg als we er zijn?' Gabe zag aan haar dat ze het moeilijk had en gaf haar een